

maalet om en mere eller mindre omfattende Hjælp har været paa Tale; det gaar jeg ud fra som givet.

Nu er altsaa Spørgsmaalet dette? Hvorledes var Stillingen? Her er der visse uklare Punkter, for Statsministeren udtalte jo her i Rigsdagen — det var det Indtryk, man fik af hans Tale —, at han kendte overhovedet ikke noget som helst til det, der skete, forinden han fik Meddelelse om det fra Nationalbanken, han fik kun Meddelelsen af Hensyn til Valutaordningen, og han fik den først, da det hele var i Orden, og da der altsaa skulde gives et formelt Samtykke af Ministeren i Henhold til Valutaloven. Statsministeren udtalte nemlig (Sp. 69—70 i Folketingstidenden): „Ja, der forelaa det i Begyndelsen af Januar, at Andelsbankens Ledelse henvendte sig til Nationalbanken og førte Forhandlinger med denne om Muligheden for en Rekonstruktion, Forhandlinger, om hvis Forløb jeg intet vidste, før de naaede frem til et bestemt Stadium“. Og senere siger Ministeren, Sp. 70: „Denne Opgørelse eller disse Skøn over Situationen, som var foretaget af Bankinspektøren i Forbindelse med Direktørerne og atter var kontrolleret af Nationalbankens Direktion, fik jeg altsaa Meddelelse om, da man var færdig med Forhandlingerne mellem Bankens Ledelse og Nationalbanken, i alt Fald for saa vidt som man var endes om, at 5 Mill. Kr. skulde tilvejebringes af Andelsselskaberne, og at 3 Mill. Kr. skulde indskydes af Nationalbanken. Naar man overhovedet spurgte mig om noget i denne Sag, var det . . . under Hensyn til Valutaloven“. Saaledes var Ministerens Udtalelser her ved første Behandling: at han blev først vidende om Sagen, da Forhandlingerne var færdige, det var det Indtryk, Pressen fik; og da Forhandlingerne saa var færdige, gav Ministeren sit Samtykke i Henhold til Valutaloven. Men af de Oplysninger, vi nu har faaet, ses det, at Sagen forholder sig paa en helt anden Maade. Den maa ogsaa forholde sig paa en helt anden Maade, thi ellers vilde det være en Embedsforsøelse af den alleralvorligste Art, at Bankinspektøren ikke havde holdt den højtærede Minister, som tillige er Erhvervsminister, underrettet om et saa vigtigt Punkt.

Men hvad siger saa de Oplysninger, vi har faaet, og som er underskrevet af den højtærede Minister selv? De siger for det første, at den højtærede Erhvervsminister fik Underretning allerede den 7. Januar af Bankinspektøren, altsaa netop af den Embedsmand, under hvem Sagen sorterede.

Og de siger for det andet, at der mellem den 7. og den 14. Januar blev ført visse Forhandlinger mellem Bankinspektøren, Nationalbanken og Andelsbanken, om hvis Hovedpunkter den højtærede Erhvervsminister blev underrettet. Altsaa ogsaa paa det Tidspunkt blev han underrettet om alle Hovedpunkter i disse Forhandlinger. Endvidere ser vi, at selve den 14. Januar blev der givet den højtærede Erhvervsminister baade mundtlig Besked og i alt Fald en meget indgaaende skriftlig Besked om hele Sagens Stilling. Ja, ikke nok dermed, den højtærede Erhvervsminister var personlig til Stede under de afgørende Forhandlinger og kom til Stede paa det Tidspunkt, da der var fuldstændig Uenighed; da man ikke kunde enes om noget, kom han til Stede, og han var til Stede, da hans første Embedsmand paa dette Omraade, Bankinspektøren, stillede et Kompromisforslag, og Ministeren var til Stede, medens dette Forslag blev behandlet og blev behandlet færdigt. Hvorledes Ministeren her i Rigsdagen kunde give Sagen det Udseende, som Pressen den Gang fik Indtryk af, forstaar jeg ikke, da det her er oplyst, dels at Ministeren vidste Besked, dels at Ministeren har deltaget i Forhandlingerne, ja, endog har været personlig til Stede under disse Forhandlinger, forinden Sagen endnu var ordnet. Jeg mener altsaa, at den højtærede Minister maa have været fuldt vidende om dette.

Lad os saa se, hvad der skete den 15. Januar med Hensyn til denne Rekonstruktion. Jeg er vis paa, at det, der skete den 15. Januar, har ledet den højtærede Ministers Tanke hen paa en anden Dag, som han har brugt mange Gange til sin sidste Blodsdraabe. Jeg er vis paa, at den højtærede Erhvervsminister den 15. Januar befandt sig som Fisken i Vandet, befandt sig som den, der kom til at staa overfor noget, han var fuldstændig inde i. Det er jeg overbevist om, thi hvordan forelaa Sagen den 15. Januar? Det oplyses her, at der var et Formiddagsmøde mellem Bankens Ledelse, Nationalbanken og Bankinspektøren. Der var to Forslag fremme. Der var et Forslag fra Direktørerne, som holdt paa, at der var lidt et Tab paa 5 Mill. Kr., men i Forbindelse med det Underskud, der var fra i Fjor, vilde Underskuddet paa det nye Regnskab blive 7—8 Mill. Kr., og derfor bad de om en Støtte paa 8 Mill. Kr. for at redde Banken. Det var Direktørernes Anskuelse. Hvordan saa man paa det fra Bankinspektoratets Side? Derfra forelaa en anden Opgørelse, hvorefter der var lidt et Tab, ikke paa 8 Mill. Kr., men paa 15,2 Mill. Kr., og for-